

Sygn. akt VI GC 219/15 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w S. Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodnicząca SSR Grażyna Krywiel - Markiewicz

Protokolant Agata Jasiul - Markowska

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2015 roku w S.

na rozprawie sprawy

z powództwa U. O.

przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjno Usługowo Handlowemu (...) T. Ż. i Spółka – Spółce jawnej z siedzibą w C.

o zapłatę

zasądza od pozwanej Przedsiębiorstwa Produkcyjno Usługowo Handlowego (...) T. Ż. i Spółka – Spółki jawnej z siedzibą w C. na rzecz powódki U. O. kwotę 9340,85 zł (dziewięć tysięcy trzysta czterdzieści złotych 85/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 27 grudnia 2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1517 zł (tysiąc pięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 219/15

UZASADNIENIE

Powódka U. O. wniosła o zasądzenie od **pozwanej Przedsiębiorstwa (...) – Handlowego (...) T. Ż. i Spółka spółki jawnej w C.** kwoty 9 340,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 27.12.2014r. do dnia zapłaty i kosztami procesu tytułem ceny za sprzedane pozwanej materiały budowlane – cement i wapno.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 25.02.2015r., sygn. akt VI GNc 106/15, uwzględniono powództwo.

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz zapłaty w całości. Podniosła, że wierzytelność dochodzona pozwem nie jest wymagalna, bowiem strony wypracowały porozumienie w kwestii odroczenia płatności, dlatego też wierzytelność nie może zostać zasądzona.

Powódka w odpowiedzi zaprzeczyła by pomiędzy stronami doszło do porozumienia co do odroczenia terminu płatności i by strony umówiły inne terminy niż te wynikające z faktury. Podkreśliła, że pozwana nie zareagowała na wezwanie do zapłaty.

Sąd ustalił, co następuje:

Strony są przedsiębiorcami.

/bezsporne/.

Powódka w ramach działalności gospodarczej sprzedała pozwanej towar – materiały budowlane, wystawiając z tego tytułu fakturę VAT nr (...) na kwotę 9 340,85 zł z terminem zapłaty do 25.12.2014r. Towar został wydany.

dowód: faktura VAT i dowód (...) k. 4 i 5.

Pismem z 8.12.2014r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty należności w kwocie 85.570,84zł, a w tym z faktury VAT nr (...) w kwocie 9 340,85zł, w terminie do 15.12.2014r., zastrzegając wystąpienie na drogę postępowania sądowego w przypadku braku zapłaty. Pismo zostało wysłane przesyłką poleconą.

dowód: pismo i dowód nadania k. 6 - 8.

Pozwana nie uiściła należności (bezsporne).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy sprzedaży (art. 535 k.c.), wysokości ceny, a także braku zapłaty z jej strony. Zarzuciła jedynie niewymagalność wierzytelności z uwagi na odroczenie płatności. Nie wskazała jednak ani okoliczności przeprowadzenia rozmów, ani też osoby, z którą miałyby dokonać uzgodnień, ani też terminu, w jakim to świadczenia miałyby spełnić.

Powódka zaprzeczyła dokonaniu ustaleń, wskazując, że z pozwaną nie były prowadzone żadne rozmowy, w toku których strony miałyby określić inny, niż wynikający z faktury termin zapłaty.

W tych warunkach ciężar wykazania faktu odroczenia terminu płatności spoczywał na pozwanej (art. 6 k.c.). Pozwana zaoferowała dowód z przesłuchania stron, jednakże na rozprawę w dniu 1.10.2015r. nie stawił się jej reprezentant, a wobec nieusprawiedliwienia niestawiennictwa, dowód ten został oddalony. Tym samym pozwana nie udowodniła powoływanej przez siebie okoliczności. Na uwagę zasługuje fakt, że do pozwanej kierowane było przesądowe wezwanie do zapłaty, co wskazuje na brak ze strony powódki decyzji o odroczeniu terminu płatności. Znamienne jest też to, że na to wezwanie pozwana nie zareagowała. To świadczy o tym, że podniesiony zarzut nie jest zasadny, a moratorium wierzycielki nie miało miejsca.

W tej sytuacji roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie.

Wobec powyższego, na podstawie art. 535 k.c. i art. 481 k.c., zasądzono od pozwanej kwotę należności głównej, stanowiącej cenę, oraz ustawowe odsetki za opóźnienie, liczone od dnia następującego po dniu określonym w fakturze jako dzień zapłaty (z pominięciem dnia 26.12.2014r. – zgodnie z żądaniem określonym w pozwie).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

Pozwana, która przegrała sprawę, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., jest zobowiązana zwrócić powódce koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Na zasądzoną kwotę składają się: opłata od pozwu w wysokości 300 zł, 17 zł – opłata od pełnomocnictwa oraz koszty wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 1 200 zł zasądzone na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 poz. 490 ze zm.).